

kül olin. Sinna ollid ikka hopis ennam moisslik, tassane ja wagga pois. Mälletad ehk veel, kuida siis, kui olin waewalt lerist lahti sanud, tiggeda issa käest wåggise omma pártimisse jággo wålja wótsin ja wodra male läksin; sest et issa maias ei olnud muud, kui riido ja taplemist ja peks-mist fuulda ja nähha. Sest on núúd ehk pakskümmend aastad teed. Seeb se on, et sinna ei tunnud mind mitte kohhe árra. Agga sind olleksin emalt jo árratunnud.

Sul on ikka veel se wanna tassane wagga någgo, muud kui et juukse karwad hakkawad sinnule jubba halliks, -ja palje kortsuks lõma. Minno kässi on wissiste hopis parreminne käinud, kui sinno kässi. Mul on ikka veel nore mehhe ram- fá, ja háddast ei tunne ka paljo mitte. Agga sinna, wanna wend, olled kül libbet a murrega woitlemas. Sedda náikse sinno ellamisse kohhalt, selle sinno naese fil-mist, kes seál nurgas omma kátte-töö pallal nuttab, ja neist kolmest lomo-

kessest, kes ni kahvatud náoga on. — Senni kui mees sel wisil kónneles, húdis üks lapsolenne: Eideke, meil on libbe nálg! — Kui sest ei tulnud ühtegi, kissen-das laps valjuminne, ütteldes: Tadikenne, eks sul ei olle mitte rasolest leiba meile anda? — Núúd kuled isse, armas Willem, ütles kangur, kuida minnoga luggu on. Ja pealegi pean tänna omma ellamisse kohha eesti sedda makso kátte murretsema; agga kust wóttu?

Olgo núúd sest wingumissest kül, ütles Willem, kel liignimmi Torri olli. Tahhan teile abbi sata, kui minnuse tahhad abbiks olla. Mulle tuli b tänna õsel ühhhe rieka mehhe käest sedda rahha sissekorjata, mis ta minnoga ammogi wólgo on. Agga sest et ei sa sedda wólga waewalt mitte heaga temmast kátte, pead sinna, wanna wend, mulle selle tarvis abbiks olema. Joua núúd agga, ja wóttu warsti kúbbar ja kep' kátte, et saaksime tele, sest meil on ligi wiisteistkümmend wersta lábbi käia,